

Arrest

nr. 72 357 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam toe in België op 24 december 2007 en was in het bezit van een geldig Angolees paspoort met visum type C (90 dagen), geldig tot 6 april 2008. Op 20 maart 2008 diende verzoekster een vestigingsaanvraag in als schoonmoeder van de heer X, geboren te Lier op X, met de Belgische nationaliteit. Een A.I. werd haar afgeleverd, geldig tot 20 augustus 2008. Op 18 augustus 2008 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 19 september 2008 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, dat bij arrest nr. 20.907 van 19 december 2008 werd verworpen. Op 9 januari 2009 werd de bijlage 35 niet verlengd. Deze beslissing

werd haar op 26 januari 2009 ter kennis gebracht. Verzoekster diende op 15 juni 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verwees naar haar Belgische dochter en schoonzoon en naar haar kleindochter, die ernstig ziek is en die zij overdag opvangt terwijl de ouders van deze laatste werken. Zij actualiseerde haar aanvraag op 28 november 2009 en beriep zich op prangende humanitaire situaties. De aanvraag werd op 8 april 2011 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster op 5 mei 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster diende eveneens op 5 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 mei 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. De aanvraag bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2e lid. Evenmin toont zij in haar aanvraag aan vrijgesteld te zijn van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Verzoekster diende vervolgens op 14 juni 2011 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert drie middelen aan die luiden als volgt

“Eerste middel: schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen. Aangezien verzoekster inderdaad aangetoond heeft waarom zij in België dient verder te mogen verblijven en dit om zeer specifieke medische redenen; dat immers Dokter HOFMAN verklaarde dat verzoekster medische behandelingen nodig heeft wegens hypertentie, rugproblemen en oogproblemen en dat er zelfs nog een heelkundige ingreep dient ondernomen te worden begin volgend jaar; dat de eenvoudige afwijzing en onontvankelijk verklaring wegens het ontbreken van een kopij van haar identiteitsdocumenten niet ernstig kan genomen worden; dat immers in het verzoek hetwelk aangetekend verstuurd werd naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel op datum van 05/05/2011 melding gemaakt werd van het rijksregisternummer met name 600625-578.71 en hieruit duidelijk de juiste identiteit van verzoekster kon afgeleid worden; dat het voor de gemachtigde van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties dan ook zeer gemakkelijk was om de juiste identiteit na te gaan op basis van dit meegedeelde rijksregisternummer, doch deze verantwoordelijke dit nagelaten heeft te doen waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat er een schending gemaakt werd van de norm van de draagkrachtige motivering en verplichting tot zorgvuldigheid en de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zulks sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen elementen te verifiëren en daarvoor haar toevlucht al nemen tot alle middelen die zij nodig acht; Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op basis van een bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;”

Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht: Aangezien de gemachtigde van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties enkel stelt dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omwille van het feit dat deze aanvraag noch een identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven bevatten zoals voorzien in artikel 9ter paragraaf II ten eerste en ten tweede en evenmin aangetoond werd dat zij vrijgesteld was van deze verplichting; dat vertoogster echter duidelijk in haar aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9ter melding gemaakt heeft van haar rijksregisternummer meer bepaald 600625-578.71 waaruit duidelijk de identiteit van vertoogster kon worden afgeleid; dat vertoogster dan ook wel degelijk al het mogelijke gedaan heeft om haar identiteit aan te tonen; dat het dan ook overduidelijk is dat de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties geen rekening heeft gehouden met dit gegeven en hij dan ook een beslissing heeft genomen dewelke niet strookt met de werkelijke situatie en hij dan ook een schending gemaakt heeft van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat dit middel dan ook gegrond is.

Derde middel: afwending van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie: Aangezien vertoogster hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Toegang en Verblijf, Dienst Humanitaire Regularisaties op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; dat het manifest miskennen van het feit dat vertoogster wel degelijk haar rijksregisternummer vermeld heeft op haar aanvraag tot regularisatie dd. 05/05/2011 een afwending van macht inhoudt zodanig dit eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt en eveneens kan gesteld worden dat vertoogster wel degelijk al het mogelijke ondernomen heeft om op haar aanvraag haar identiteit te bewijzen."

2.1.2. Verzoekster verwijst naar haar medische problemen en betoogt dat het niet ernstig is om haar aanvraag af te wijzen als zijnde onontvankelijk, louter en alleen omdat haar identiteitsdocumenten ontbreken, nu uit haar rijksregisternummer haar identiteit duidelijk blijkt. In de drie middelen voert verzoekster in essentie hetzelfde aan, zodat deze in één bespreking kunnen worden behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van

ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Artikel 9ter, §3, 2° van de vreemdelingenwet laat geen appreciatieruimte over aan verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de aanvraag van verzoekster noch een identiteitsdocument bevat, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, noch een vrijstelling van deze verplichting aantoont. De aanvraag werd dan ook terecht onontvankelijk verklaard, overeenkomstig voornoemde bepaling.

Verzoekster toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Tot slot moet worden gesteld dat van machtsafwendings sprake kan zijn wanneer een bestuurs-overheid de bevoegdheid welke haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (R.v.St. nr. 115.739, 12 februari 2003). Verzoekster toont niet aan dat er in casu sprake is van machtsafwendings.

Het eerste, tweede en derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC